

V ISGYVENIMO PASLAPTYS

KAI IŠSIVERŽIA LAVA

NEOFICIALI
„MINECRAFT“
KNYGA

GREYSON MANN

ILIUSTRUOTA GRACE STANFORD

1 SKYRIUS

Vilas skriejo vagonėliu per tamsų tunelį, bėgiai staigiai sukosi tai kairėn, tai dešinėn ir jis smarkiai svyrinėjo į abu šonus. Vagonėlis ėmė riedėti aukštyn ir Vilas stipriai įsitvėrė, viršūnėje vagonėlis beveik sustojo. Pačiame bėgių viršuje vagonėlis susvirduliavo ir...

– Vilai, saugokis!

Vilas visai užsisvajojęs, bet išgirdęs Minos perspėjimą krūptelėjo. Pažvelgė žemyn ir suprato, kad vos nenugarmėjo

į gilų tarpeklių. *Po galais!* Atšoko atgal ir įsitvėrė eglės šakos.

– Per greit eini! – sušuko Mina, stvėrusis už širdies. – Mes baisingai aukštose kalvose. Turime saugotis stačių šlaitų, tarpeklių ir net karštos lavos upių. Juk dėl to ir Šešėlių palikome namie.

Vilui skruostai užkaito iš sumišimo.

– Žinau, – atšovė jis. – Man viskas gerai.

Vėjas pakedeno Vilo plaukus, jis vėl nudelbė akis į statų tarpeklių ir jį nupurtė šiurpas. *Nenugarmėjo tik per plauką.*

– Apie ką užsigalvojai? – paklausė Mina, toliau jiems atsargiai žingsniuojant taku. – Ar tik ne apie Šešėlių?

Vilas papurtė galvą. Aišku, ilgėjosi

savo gelsvo dēmētojo katino, kurį jiedu su Mina rado džiuŋglēse. Bet žinojo, kad Šešėliui saugiausia likti namuose su broliu Setu.

– Ne, – prisipažino jis, – maščiau, kaip būtų smagu, jei aptiktume apleistą kasyklą. – Vien ištarus šiuos žodžius, užplūdo jaudulys.

Mina užsidėjo kuprinę ir linksmi linktelėjo.

– Šiose kalvose pilna lobių.
Nekantrauju...

– ...pasivažinėti vagonėliais! –
pertraukė ją Vilas.

– ...išsikasti raudonakmenio! –
užbaigė mintį Mina. – Ką? Kalnakasių
vežimėliais? Taip, būtų smagu. Vilai, bet

šiuose urvuose yra *tikrų* lobių. Pavyzdžiui, raudonakmenio, nuo jo eliksyras veikia ilgiau. Ir milžiniškų gleivių. Gleiviai mėto gleivių kamuolėlius – jų reikia pasigaminti magmos tepalui, kurio dedu į atsparumo

ugniai eliksyrą. Gal rastume aukso ir deimantų – ar net smaragdų!

Vilas gūžtelėjo pečiais. Šią akimirką jis apie tai negalvojo. Gal jis ir Mina skirtingai supranta, kas yra *tikri* lobiai.

„Žinau, kad Minai galvoje tik sudedamosios eliksyro dalys, – mintijo jis, sekdamas taku paskui siūbuojančią jos plaukų uodegėlę. – Tik kodėl ji vadina šią vietą „baisingai aukštomis kalvomis“, jei čia negalime patirti nepaprastų nuotykių? Ir pasilinksminti?“

– Vilai! – šūktelėjo Mina per petį. – Jei rasime deimantų, galėsi pasidirbdinti deimantinį kardą.

Tai išgirdęs, Vilas sustojo kaip įkastas. Pažvelgė į savo geležinį kardą, kabantį

prie šono. Taip, jis tvirtas ir žvitrus. Bet deimantinis? Su juo galėtų nukauti *bet kokias* pabaisas – nuo zombių ir raitelių ant voro iki paties Pabaigos drakono!

– Taip, – atsakė svajingai. – Būtų šaunu turėti deimantinį kardą.

Sulig šiais žodžiais jis nugrimzdo į kitą svajonę, joje švytinčiu nauju kardu kovėsi su sparnuotu drakonu.

Todėl Minai stabtelėjus pasigrožėti prieš akis atsivėrusiu vaizdu, Vilas užsisvajojęs žingsniavo toliau. Pro ją. Ir per keteros kraštą.

Jautė, kaip po kojomis ima slysti akmenys – jis krito! Žemyn, žemyn, žemyn...

Viršuje likusi Mina sušuko. O gal
šaukė *jis*?

Vilas stipriai užmerkė akis, susisuko į
kamuoliuką ir pasiruošė smūgiui.